

ORLAN

Las mujeres que lloran están enfadadas

Del 15 de marzo al 20 de mayo de 2023

RocioSantaCruz

Con la colaboración de
Ceysson & Bénétière

Las mujeres que lloran están enfadadas - ORLAN

Aunque la contribución de ORLAN a la historia de la performance es fundamental, sería un error reducir su obra a esta práctica. Es más, ella misma siempre ha subrayado que no está sujeta a ninguno de ellos, a ningún medio. Es claramente el tema que prima en su obra, ya que cuestiona sobre todo los fenómenos sociales; se pregunta entonces cómo dar la mejor materialidad, la forma más relevante a su pensamiento. Esto puede pasar ciertamente por la performance, pero también por la fotografía, el vídeo, la escultura, el collage o incluso la pintura, recurriendo también a las biotecnologías, la realidad aumentada, la inteligencia artificial y la robótica. Los trabajos más recientes incluyen, en particular, NFT y trabajos digitales generativos. La artista no se prohíbe ningún medio, ninguna tecnología.

Desde sus inicios en 1964, cuando sólo tenía 16 o 17 años (y cuando la mayoría de edad en Francia era entonces 21), ORLAN da a luz a sí misma, «*accouchait... d'elle m'aime*». Con sorprendente precocidad. Mientras su destino de mujer condenaba a la adolescente que entonces era a utilizar su cuerpo y su matriz sólo para dar a luz, la jovencísima artista se rebelaba contra su condición de mujer y contra el repugnante destino al que estaba destinada. El único nacimiento al que concedió fue el de su propio papel como artista y su obra por venir. Se concretó así la reapropiación del cuerpo, en primer lugar a través de la puesta en escena fotográfica. Rápidamente, recurrió notablemente a la distorsión de la perspectiva para modificar los contornos de su apariencia, como en su espectacular *Desnudo bajando la escalera con tacones de cuña* de 1967. Nunca un hombre podría haber producido tal representación del cuerpo de una mujer. La fotografía de desnudo femenino fue profundamente cuestionada y renovada por la propuesta de cánones disidentes.

El cuerpo de ORLAN estuvo una vez más en el centro de su icónica actuación de 1977, *Le baiser de l'artiste*, que se estrenó en la Foire Internationale d'Art Contemporain de París. La artista invitó al público a comprarle un verdadero beso de artista, un beso con la lengua, por la suma de cinco francos. Esto sacó a la luz tanto la mercantilización del arte como los dos estereotipos de género que con demasiada frecuencia limitan a las mujeres, el de la santa y el de la ramera. El uso de la cirugía plástica a principios de la década de 1990 se deriva del mismo enfoque para cuestionar el cuerpo femenino. La transformación-apropiación permitió notablemente a ORLAN afirmar, una vez más, la propiedad de los cuerpos de las mujeres por parte de ellas, pero también cuestionar, esta vez, los estándares de belleza. La artista se arriesgó a crear monstruosidad e indeseabilidad al hacerse injertar deliberadamente dos protuberancias en sus sienes. A ella le correspondería entonces convertirlos, por su propia voluntad, en órganos de... seducción.

Del mismo modo, la aparición de los programas de edición ha abierto el camino a las más diversas auto hibridaciones. Las distintas series también hay que entenderlas como conjuntos de trabajos postoperatorios, ya que ORLAN siempre quiso partir de su nuevo rostro adornado con los dos chichones que se injertó en las sienes. Ha creado así series en las que ha mezclado su propia imagen con la de obras de arte prestadas del canon occidental -la Venus de Botticelli- de las culturas precolombina, africana o, muy recientemente, maya. Así, invitaba a reconsiderar las nociones de alteridad y mestizaje, así como los estándares de belleza propios de cada cultura.

Es en la búsqueda de este mismo enfoque de auto hibridación que la serie *Mujeres que lloran están enfadadas*, actualmente presentada íntegramente en la galería RocioSantaCruz de Barcelona. Una serie verdaderamente museística, ya que todo el conjunto ya ha sido expuesto en 2022 en el Museo Picasso de París, bajo el comisariado de Cécile Debray, directora de la institución. Con motivo de la celebración del cincuentenario de la muerte de Picasso, pero también para remarcar el importante papel desempeñado por ORLAN como pionera de la fotografía, toda esta serie de Mujeres que lloran están enfadadas se volverá a presentar también al público español en 2023 en Madrid, en el Círculo de Bellas Artes, durante el festival PHotoEspaña.

Nuevamente ORLAN desarrolla una obra política y decididamente feminista. Las amantes de Picasso han sido sistemáticamente reducidas con demasiada frecuencia al papel de meras musas, aunque algunas, como Françoise Gilot o Dora Maar, también fueron verdaderas creadoras. Si Picasso glorificaba la juventud y la belleza de todas estas mujeres, no dudó en representar también sus sufrimientos, en el momento de su alejamiento y su separación.

Modelos, se vieron reducidas al estado de imágenes, incluso de objetos, siendo el verdadero sujeto actuante el pintor que las representaba. Lejos de ser un pleito contra Picasso que, ya fallecido, no puede defenderse, es por tanto la ira contra el papel subsidiario de la mujer, su borradura -sobre todo para aquellas que fueron o son artistas- lo que expresa magistralmente ORLAN a lo largo de esta serie. Picasso y su obra no fueron elegidos por casualidad. A través del mayor creador del siglo XX, ORLAN nos invita de manera más general a reconsiderar el lugar de las mujeres en la historia del arte, tanto como modelos como artistas. Esta triste posición solo prolonga el repugnante destino que siempre está reservado para las mujeres en la sociedad. Por lo tanto, es a las mujeres de nuestro tiempo a las que ORLAN se dirige llamándolas a salir de las sombras, a emanciparse. La artista les invita a la ira a convertirse plenamente en sujetos y ya no en objetos, en un mensaje decididamente feminista y contemporáneo.

A nivel formal, donde ORLAN había producido, en sus anteriores auto hibridaciones, imágenes suaves e hiperrealistas, ha creado, para esta nueva serie, collages digitales crudos y violentos. Por lo tanto, asoció con los retratos de Picasso elementos de su propio rostro femenino: nariz torcida, ojos saltones, orejas al revés, boca abierta lista para morder. Hasta entonces víctima, la mujer pasa a la ofensiva, la ira incita a la acción. Porque la obra de ORLAN, desde sus inicios y en su totalidad, constituye una invitación a rechazar la injusticia de la condición de género y a tomar resueltamente en las manos su propio destino.

Alain Quemin, Comisario de la Exposición

Profesor Universitario

Miembro Titular del Instituto Universitario de Francia

y de la Asociación Internacional de Críticos de Arte

ORLAN

Autohibridación entre mujeres (acto 2: Las mujeres que lloran están enfadadas núm. 1), 2019

Impresión fotográfica Epson 20 000 en papel Hanemühle William Turner 210 g

102 x 150 cm

Edición de 7

ORLAN

Autohibridación entre mujeres (acto 2: Las mujeres que lloran están enfadadas núm. 2), 2019

Impresión fotográfica Epson 20 000 en papel Hanemühle William Turner 210 g

102 x 150 cm

Edición de 7

ORLAN

Autohibridación entre mujeres (acto 2: Las mujeres que lloran están enfadadas núm. 3), 2019

Impresión fotográfica Epson 20 000 en papel Hanemühle William Turner 210 g

102 x 150 cm

Edición de 7

ORLAN

Autohibridación entre mujeres (acto 2: Las mujeres que lloran están enfadadas núm. 4), 2019

Impresión fotográfica Epson 20 000 en papel Hanemühle William Turner 210 g

102 x 150 cm

Edición de 7

ORLAN

Autohibridación entre mujeres (acto 2: Las mujeres que lloran están enfadadas núm. 5), 2019

Impresión fotográfica Epson 20 000 en papel Hanemühle William Turner 210 g

100 x 143 cm

Edición de 7

ORLAN

Autohibridación entre mujeres (acto 2: Las mujeres que lloran están enfadadas núm. 6), 2019

Impresión fotográfica Epson 20 000 en papel Hanemühle William Turner 210 g

102 x 150 cm

Edición de 7

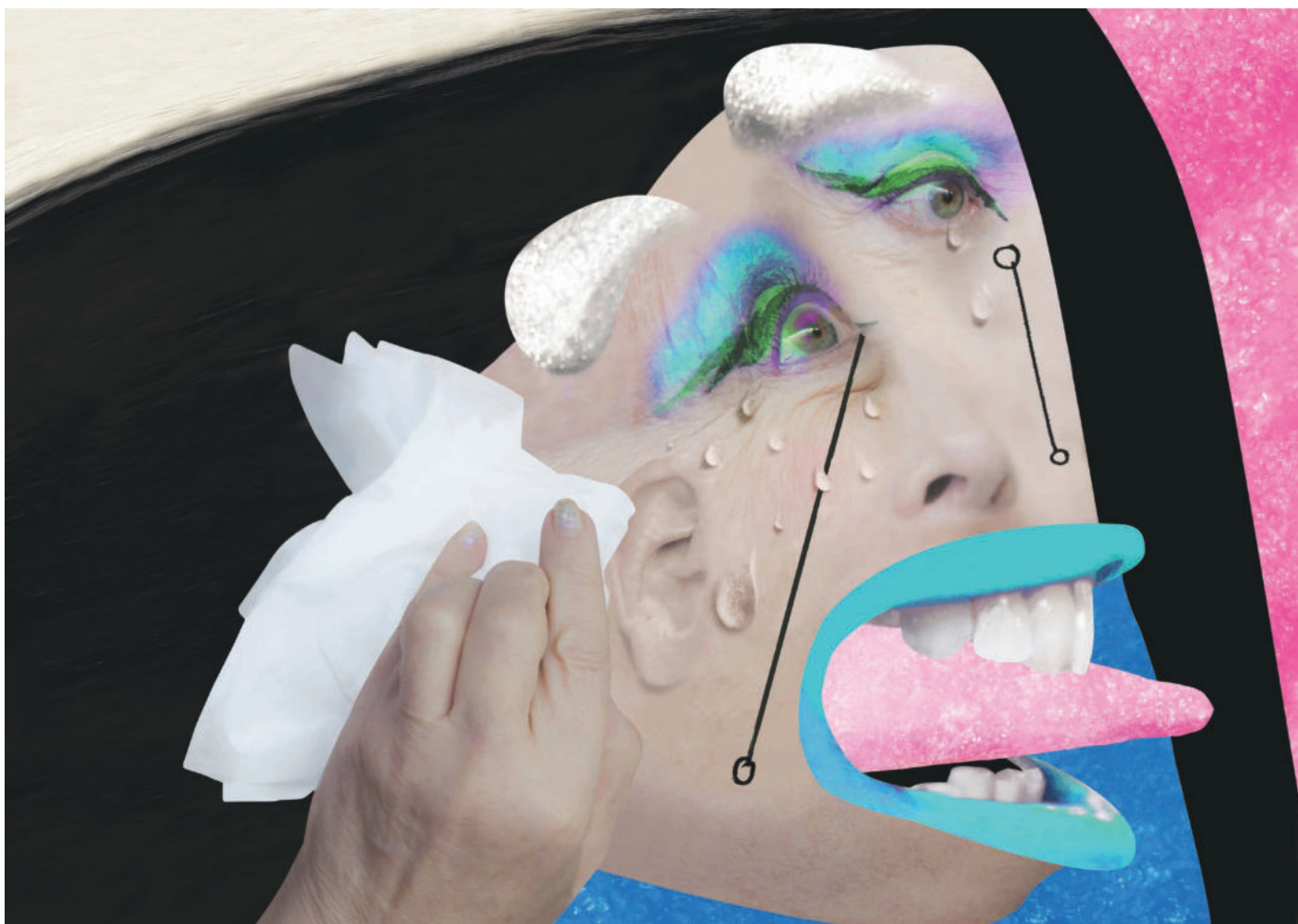
ORLAN

Autohibridación entre mujeres (acto 2: Las mujeres que lloran están enfadadas núm. 7), 2019

Impresión fotográfica Epson 20 000 en papel Hanemühle William Turner 210 g

100 x 138 cm

Edición de 7

ORLAN

Autohibridación entre mujeres (acto 2: Las mujeres que lloran están enfadadas núm. 8), 2019

Impresión fotográfica Epson 20 000 en papel Hanemühle William Turner 210 g

102 x 150 cm

Edición de 7

ORLAN

Autohibridación entre mujeres (acto 2: Las mujeres que lloran están enfadadas núm. 9), 2019

Impresión fotográfica Epson 20 000 en papel Hanemühle William Turner 210 g

100 x 138 cm

Edición de 7

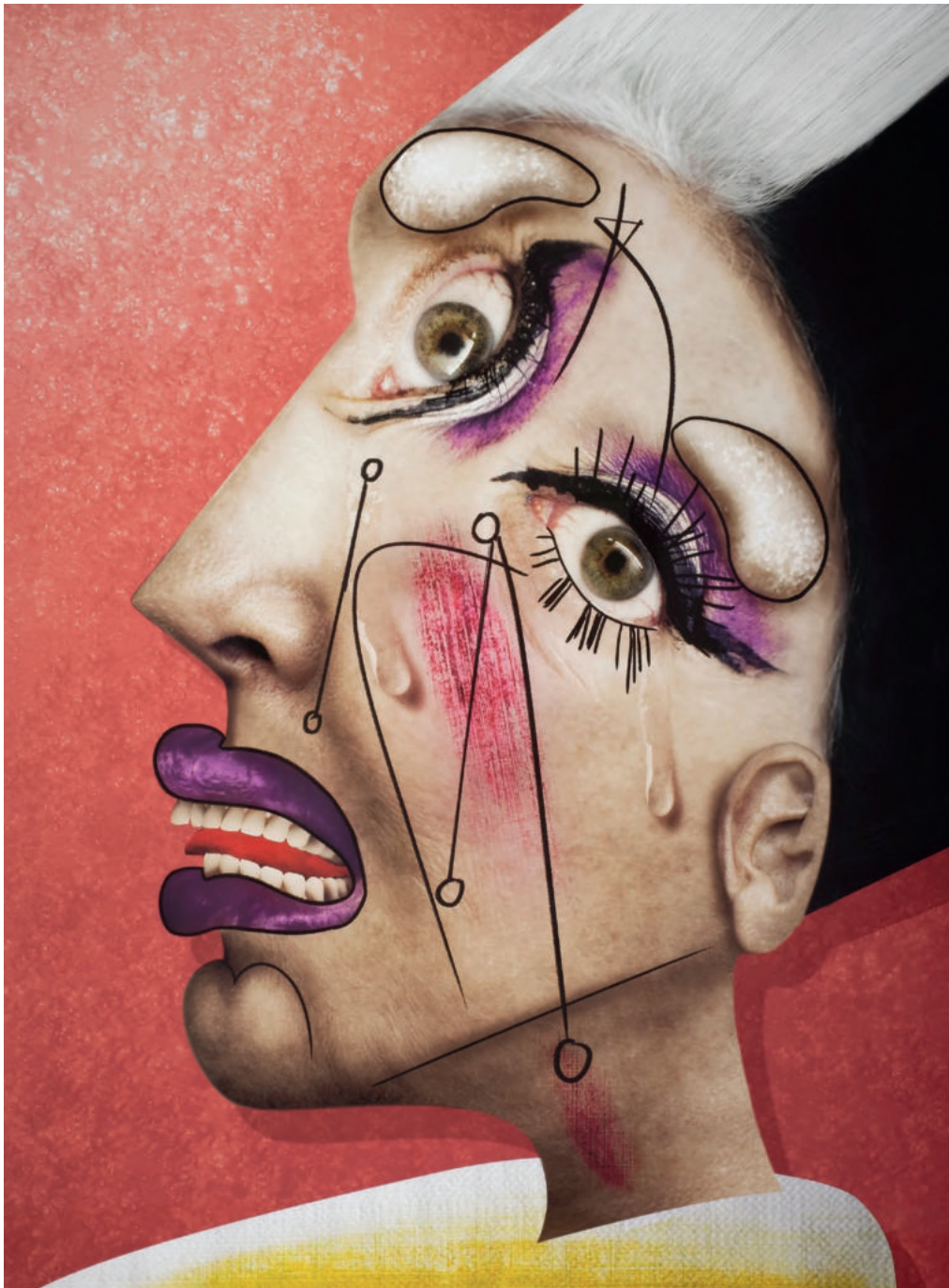
ORLAN

Autohibridación entre mujeres (acto 2: Las mujeres que lloran están enfadadas núm. 10), 2019

Impresión fotográfica Epson 20 000 en papel Hanemühle William Turner 210 g

102 x 150 cm

Edición de 7

ORLAN

Autohibridación entre mujeres (acto 1: ORLAN se hibrida con los retratos de mujeres de Picasso núm. 1), 2019

Impresión fotográfica Epson 20 000 en papel Hanemühle William Turner 210 g

148 x 110 cm

Edición de 5

ORLAN

Autohibridación entre mujeres (acto 1: ORLAN se hibrida con los retratos de mujeres de Picasso núm. 2), 2019

Impresión fotográfica Epson 20 000 en papel Hanemühle William Turner 210 g

148 x 110 cm

Edición de 5

PARA MÁS INFORMACIÓN

info@rociosantacruz.com

rocio@rociosantacruz.com

laeticia@rociosantacruz.com

+34 936 338 360

+34 679 832 957

Gran Vía de les Corts Catalanes, 627,
08010 Barcelona

**La galería RocioSantaCruz quiere agradecer la
colaboración de la artista ORLAN, del comisario
Alain Quemin y de la galería Ceysson Bénétière de
París**

ORLAN

Les dones que ploren estan enfadades

Del 15 de març al 20 de maig de 2023

RocioSantaCruz

Con la colaboración de
Ceysson & Bénétière

Les dones que ploren estan enfadades - ORLAN

Encara que la contribució d'ORLAN a la història de l'art de la performance és essencial, seria un error reduir el seu treball a aquesta pràctica. De fet, ella mateixa sempre ha subratllat que no està vinculada a cap d'elles, a cap mitjà. És clarament el tema el que prima en la seva obra, ja que qüestiona sobretot els fenòmens socials; llavors es pregunta com donar la millor materialitat, la forma més pertinent al seu pensament. Això pot fer-se a través de la performance, però també de la fotografia, el vídeo, l'escultura, el collage i la pintura, recorrent a la biotecnologia, la realitat augmentada, la intel·ligència artificial i la robòtica. Entre les seves obres més recents figuren NFT i obres digitals generatives. L'artista no rebutja cap mitjà ni tecnologia.

Des del seu debut en 1964, quan només tenia 16 o 17 anys (i quan la majoria d'edat a França era llavors de 21 anys), ORLAN dona a llum a si mateixa, «accouchait... d'elle m'aime». Amb una precocitat esbalaïdora. Mentre que el seu destí de dona condemnava a l'adolescent que era llavors, a utilitzar el seu cos i el seu ventre únicament per a donar a llum, la joveníssima artista es rebel·lava contra la seva condició de dona i contra el repugnant destí al qual estava destinada. L'únic part que va concedir va ser el del seu propi paper com a artista i el de la seva futura obra. La reapropiació del cos va prendre així forma, en primer lloc a través de la posada en escena fotogràfica. Ràpidament va recórrer a la distorsió de la perspectiva per a alterar els contorns de la seva aparença, com en el seu espectacular Nu baixant les escales amb talons de plataforma, de 1967. Un home mai podria haver realitzat semblant representació del cos d'una dona. La fotografia de nu femení es va veure profundament qüestionada i renovada per la proposta de cànons dissidents.

El cos d'ORLAN va tornar a ser el centre de la seva icònica performance de 1977 Le baiser de l'artiste (El petó de l'artista), creada en la Foire Internationale d'Art Contemporain de París. L'artista convidava al públic a comprar un autèntic petó d'artista, un petó amb llengua, per la suma de cinc francs. Això posava en relleu tant la mercantilització de l'art com els dos estereotips de gènere que amb massa freqüència confinen a les dones, el de la santa i el de la puta. El recurs a la cirurgia plàstica a principis dels anys 90 s'inscriu en el mateix procés de qüestionament del cos femení. La transformació-apropiació va permetre a ORLAN afirmar, una vegada més, la propietat del cos femení per part de les dones, però també qüestionar, aquesta vegada, els cànons de bellesa. L'artista es va arriscar a crear monstruositat empeltant deliberadament dues protuberàncies en el seu front. Li correspondria llavors fer d'elles, per la seva pròpia voluntat, òrgans de... seducció.

De la mateixa manera, l'aparició de programes informàtics de retoc ha obert el camí a una gran varietat d'autohibridacions. Les diferents sèries han d'entendre's com a conjunts d'obres postoperatòries, ja que ORLAN sempre va voler començar amb el seu nou rostre adornat amb les dues protuberàncies. Així, ha creat sèries en les quals ha barrejat la seva pròpia imatge amb la d'obres d'art preses del cànon occidental -la Venus de Botticelli-, de cultures precolombines, africanes o, molt recentment, maies. D'aquesta manera, ens ha convidat a reconsiderar les nocions d'alteritat i mestissatge, així com els cànons de bellesa propis de cada cultura.

En la cerca d'aquest mateix plantejament d'autohibridació s'inscriu la sèrie de Les dones que ploren estan enfadades, actualment presentada íntegrament en la galeria Rocío Santa Cruz de Barcelona. Es tracta d'una sèrie veritablement museística, ja que el conjunt ja es va exposar en 2022 en el Musée Picasso de París, sota el comissariat de Cécile Debray, directora del museu. Amb motiu de la celebració del cinquantenari de la mort de Picasso, però també per a commemorar l'important paper exercit per ORLAN com a pionera de la fotografia, tota aquesta sèrie de Femmes qui pleurent sont en colère tornarà a presentar-se al públic espanyol en 2023, a Madrid, en el Cercle de Belles arts, durant el festival Photo España.

També en aquest cas, ORLAN desenvolupa una obra alhora política i decididament feminista. Amb massa freqüència, les amants de Picasso han estat sistemàticament reduïdes al paper de meres muses, encara que algunes d'elles, com Françoise Gilot o Daura Maar, fossin veritables creadores. Si Picasso va glorificar la joventut i la bellesa de totes aquestes dones, no va dubtar a representar també els seus sofriments, en el moment de la seva separació i allunyament. Com a models, van ser reduïdes a imatges, o fins i tot a objectes, sent el veritable subjecte el pintor que les representava.

Lluny de ser un judici contra Picasso que, ja mort, no pot defensar-se, és una còlera contra el paper accessori de les dones -en particular per a aquelles d'elles que van ser o són artistes- el que ORLAN expressa magistralment en tota aquesta sèrie. Picasso i la seva obra no van ser triats per casualitat. A través del major creador del segle XX, ORLAN ens convida de forma més general a reconsiderar el lloc de la dona en la història de l'art, com a model i com a artista. Aquesta trista posició no fa sinó prolongar el repugnant destí que segueix reservat a les dones en la societat. ORLAN es dirigeix, doncs, a les dones del nostre temps, convidant-les a sortir de les ombres, a emancipar-se. L'artista les convida a enfadar-se per a convertir-se plenament en subjectes i deixar de ser objectes, en un missatge decididament feminista i contemporani.

En quant a la forma, mentre que en les seves anteriors autohibridacions ORLAN havia produït imatges suaus i hiperrealistes, per a aquesta nova sèrie ha creat collages digitals crus i violents. Així, ha combinat els retrats de Picasso amb elements del seu propi rostre femení: nas tort, ulls saltons, orelles cap endarrere, boca oberta llesta per a mossegar. Fins llavors víctima, la dona passa a l'ofensiva, la ira desencadena l'acció. En efecte, l'obra d'ORLAN constitueix, des del principi i en tot moment, una invitació a rebutjar la injustícia de la condició de gènere i a prendre decididament a les seves mans el seu propi destí.

Alain Quemin, Comissari de l'Exposició

Professor Universitari

Membre Titular de l'Institut Universitari de França

y de l'Associació Internacional de Crítics d'Art

ORLAN

Autohibridació entre dones (acte 2: Les dones que ploren estan enfadades núm. 1), 2019

Impressió fotogràfica Epson 20 000 en paper Hanemühle William Turner 210 g

102 x 150 cm

Edició de 7

ORLAN

Autohibridació entre dones (acte 2: Les dones que ploren estan enfadades núm. 2), 2019

Impressió fotogràfica Epson 20 000 en paper Hanemühle William Turner 210 g

102 x 150 cm

Edició de 7

ORLAN

Autohibridació entre dones (acte 2: Les dones que ploren estan enfadades núm. 3), 2019

Impressió fotogràfica Epson 20 000 en paper Hanemühle William Turner 210 g

102 x 150 cm

Edició de 7

ORLAN

Autohibridació entre dones (acte 2: Les dones que ploren estan enfadades núm. 4), 2019

Impressió fotogràfica Epson 20 000 en paper Hanemühle William Turner 210 g

102 x 150 cm

Edició de 7

ORLAN

Autohibridació entre dones (acte 2: Les dones que ploren estan enfadades núm. 5), 2019

Impressió fotogràfica Epson 20 000 en paper Hanemühle William Turner 210 g

100 x 143 cm

Edició de 7

ORLAN

Autohibridació entre dones (acte 2: Les dones que ploren estan enfadades núm. 6), 2019

Impressió fotogràfica Epson 20 000 en paper Hanemühle William Turner 210 g

102 x 150 cm

Edició de 7

ORLAN

Autohibridació entre dones (acte 2: Les dones que ploren estan enfadades núm. 7), 2019

Impressió fotogràfica Epson 20 000 en paper Hanemühle William Turner 210 g

100 x 138 cm

Edició de 7

ORLAN

Autohibridació entre dones (acte 2: Les dones que ploren estan enfadades núm. 8), 2019

Impressió fotogràfica Epson 20 000 en paper Hanemühle William Turner 210 g

102 x 150 cm

Edició de 7

ORLAN

Autohibridació entre dones (acte 2: Les dones que ploren estan enfadades núm. 9), 2019

Impressió fotogràfica Epson 20 000 en paper Hanemühle William Turner 210 g

100 x 138 cm

Edició de 7

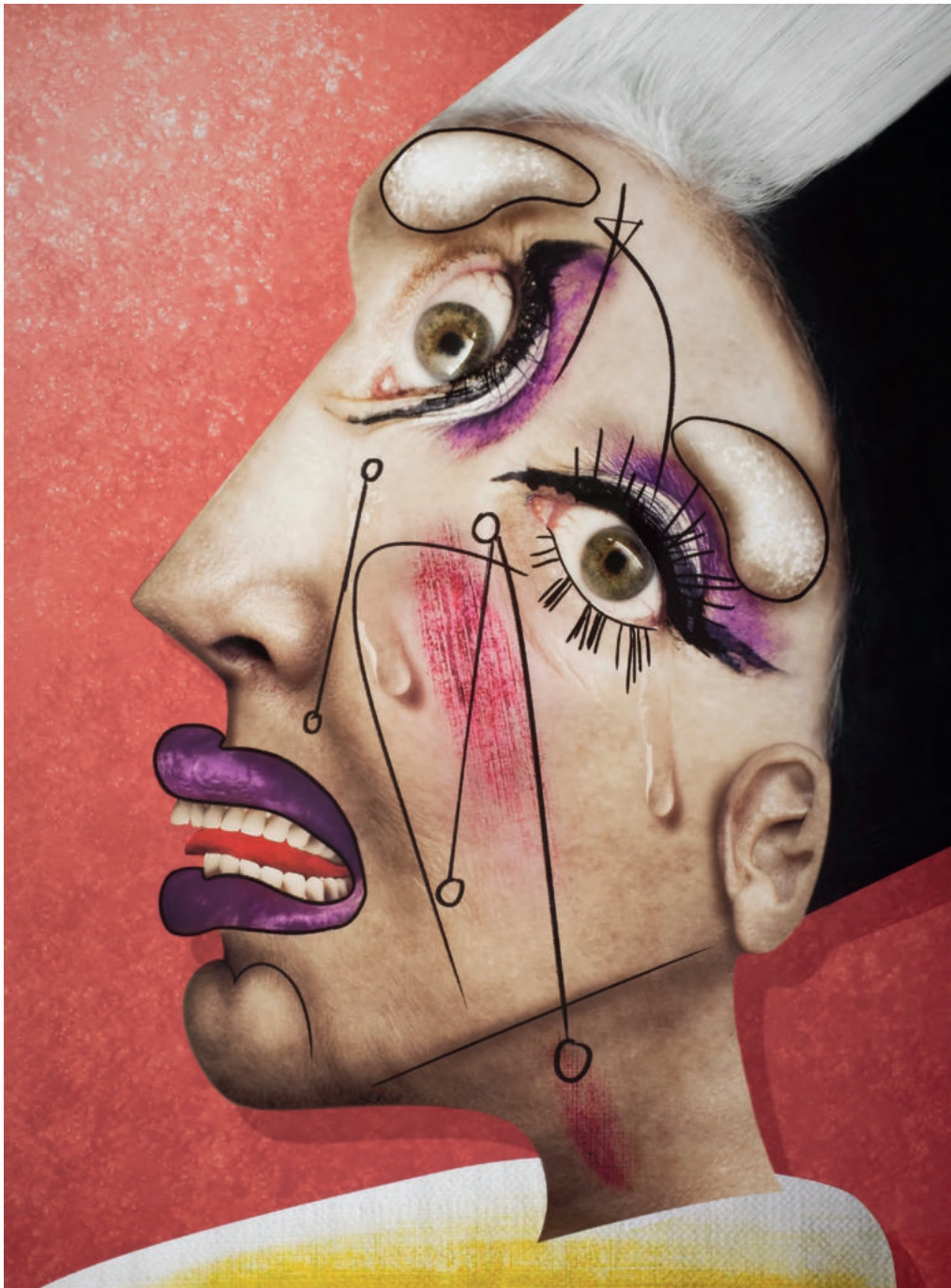
ORLAN

Autohibridació entre dones (acte 2: Les dones que ploren estan enfadades núm. 10), 2019

Impressió fotogràfica Epson 20 000 en paper Hanemühle William Turner 210 g

102 x 150 cm

Edició de 7

ORLAN

Autohibridació entre dones (acte 1: ORLAN s'hibrida amb els retrats de dones de Picasso núm. 1), 2019

Impressió inkjet

148 x 110 cm

Edició de 5

ORLAN

Autohibridació entre dones (acte 1: ORLAN s'hibrida amb els retrats de dones de Picasso núm. 2), 2019

Impressió inkjet

148 x 110 cm

Edició de 5

PER A MÉS INFORMACIÓ

info@rociosantacruz.com

rocio@rociosantacruz.com

laeticia@rociosantacruz.com

+34 936 338 360

+34 679 832 957

Gran Vía de les Corts Catalanes, 627
08010 Barcelona

**La galeria RocioSantaCruz vol agrair la
col·laboració de l'artista ORLAN, del comissari
Alain Quemin i de la galeria Ceysson Bénétière de
París**

ORLAN

Weeping women are angry

From the 15th of March until the 20th of May

RocioSantaCruz

In collaboration with
Ceysson & Bénétière

Weeping women are angry - ORLAN

Although ORLAN's contribution to the history of performance art is essential, it would be wrong to reduce her work to this practice. Moreover, she herself has always stressed that she is not subject to any of them, to any medium. It is clearly the subject that takes precedence in her work, since she questions above all social phenomena; she wonders then how to give the best materiality, the most relevant form to her thought. This can certainly go through performance, but also through photography, video, sculpture, collage or even painting, with also recourse to biotechnologies, augmented reality, artificial intelligence and robotics. The most recent works include notably NFTs and generative digital works. The artist does not forbid herself any medium, any technology.

From her beginnings in 1964, when she was only 16 or 17 years old (and when the age of majority in France was 21 at the time), ORLAN gave birth to herself ... « *d'elle m'aime* ». With startling precocity. While her destiny as a woman condemned the adolescent she was then to use her body and her womb only to give birth, the very young artist rebelled against her condition as a woman and against the revolting fate to which she was thereby destiny. The only birth to which she conceded was that of her own role as an artist and her work to come. The reappropriation of the body thus took shape, first of all through photographic staging. Quickly, she notably resorted to distorting perspective to modify the contours of her appearance, as in her spectacular *Nu descendant l'escalier en talons compensés* from 1967.

Never could a man have produced such a representation of a woman's body. Female nude photography was deeply questioned and renewed by the proposal of dissident canons. ORLAN's body was once again at the heart of his iconic 1977 performance *Le baiser de l'artiste* presented at the Foire Internationale d'Art Contemporain in Paris. The artist invited the public to buy a real artist's kiss, a kiss with the tongue, for the sum of five francs. This brought to light both the commodification of art but also the two gendered stereotypes too often limiting women, those of the saint and the whore. The use of plastic surgery in the early 1990s stems from the same approach to questioning the female body. The transformation-appropriation notably allowed ORLAN to affirm, once again, the ownership of women's bodies by them, but also to question, this time, the standards of beauty. The artist took the risk of creating monstrosity and undesirability by deliberately having two protuberances grafted on her temples. It would then be up to her to transform them, by her own will, into organs of ... seduction.

In the same way, the appearance of editing software has opened the way to the most diverse self-hybridizations. The different series must also be understood as sets of post-operative works, since ORLAN always wanted to start from her new face adorned with the two bumps that she grafted on her temples. She has thus created series of works in which she has mixed her own image with those of works of art borrowed from the Western canon - Botticelli's Venus - from pre-Columbian, African or, very recently, Mayan cultures. Thus, she invited to reconsider the notions of otherness and interbreeding, as well as the standards of beauty specific to each culture.

It is in the pursuit of this same approach of self-hybridization that the series of Weeping women are are angry currently presented in its entirety at the RocioSantaCruz gallery in Barcelona. A truly museum series, since the whole set has already been exhibited in 2022 at the Picasso Museum in Paris, under the curatorship of Cécile Debray, director of the institution. On the occasion of the celebration of the fiftieth anniversary of Picasso's death, but also to mark the important role played by ORLAN as a pioneer of photography, this entire series of Weeping women are are angry will also be presented again for the Spanish public in 2023, in Madrid, at the Círculo de Bellas Artes, during the PHoto España festival.

Here again, ORLAN develops a work that is both political and resolutely feminist. Picasso's mistresses have too often been systematically reduced to the role of mere muses, even though some, like Françoise Gilot or Dora Maar, were also true creators. If Picasso glorified the youth and the beauty of all these women, he did not hesitate to also represent their sufferings, at the time of their estrangement and their separation. Models, they found themselves reduced to the state of images, even objects, the real acting subject being the painter who represented them.

Far from being a lawsuit against Picasso who, now deceased, cannot defend himself, it is therefore anger against the ancillary role of women, their erasure - especially for those of them who were or are artists - that expresses masterfully ORLAN throughout this series. Picasso and his work were not chosen by chance. Through the greatest creator of the 20th century, ORLAN more generally invites us to reconsider the place of women in the history of art, both as models and as artists. This sad position only prolongs the revolting fate that is always reserved for women in society. It is therefore the women of our time that ORLAN is addressing by calling on them to come out of the shadows, to emancipate themselves. The designer invites them to anger to become fully subjects and no longer objects, in a resolutely feminist and contemporary message.

On a formal level, where ORLAN had produced, in her previous self-hybridizations, smooth and hyper-realistic images, she has created, for this new series, raw, violent digital collages. She thus associated with Picasso's portraits elements of her own female face - crooked nose, bulging eyes, upside-down ears, open mouth ready to bite. Until then a victim, the woman then goes on the offensive, anger prompting action. Because the work of ORLAN, since its beginnings and in its entirety, constitutes an invitation to refuse the injustice of the gender condition and to take resolutely in hand its own destiny.

Alain Quemin, Curator of the Exhibition

University Professor

Senior member of the Institut Universitaire de France

& the International Association of Art Critics

ORLAN

Self-hybridization between women (Act 2: Weeping women are angry num. 1), 2019

Epson 20 000 photo print on Hanemühle William Turner 210 g paper

102 x 150 cm

Series of 7

ORLAN

Self-hybridization between women (Act 2: Weeping women are angry num. 2), 2019

Epson 20 000 photo print on Hanemühle William Turner 210 g paper

102 x 150 cm

Series of 7

ORLAN

Self-hybridization between women (Act 2: Weeping women are angry num. 3), 2019

Epson 20 000 photo print on Hanemühle William Turner 210 g paper

102 x 150 cm

Series of 7

ORLAN

Self-hybridization between women (Act 2: Weeping women are angry num. 4), 2019

Epson 20 000 photo print on Hanemühle William Turner 210 g paper

102 x 150 cm

Series of 7

ORLAN

Self-hybridization between women (Act 2: Weeping women are angry num. 5), 2019

Epson 20 000 photo print on Hanemühle William Turner 210 g paper

100 x 143 cm

Series of 7

ORLAN

Self-hybridization between women (Act 2: Weeping women are angry num. 6), 2019

Epson 20 000 photo print on Hanemühle William Turner 210 g paper

102 x 150 cm

Series of 7

ORLAN

Self-hybridization between women (Act 2: Weeping women are angry num. 7), 2019

Epson 20 000 photo print on Hanemühle William Turner 210 g paper

100 x 138 cm

Series of 7

ORLAN

Self-hybridization between women (Act 2: Weeping women are angry num. 8), 2019

Epson 20 000 photo print on Hanemühle William Turner 210 g paper

102 x 150 cm

Series of 7

ORLAN

Self-hybridization between women (Act 2: Weeping women are angry num. 9), 2019

Epson 20 000 photo print on Hanemühle William Turner 210 g paper

100 x 138 cm

Series of 7

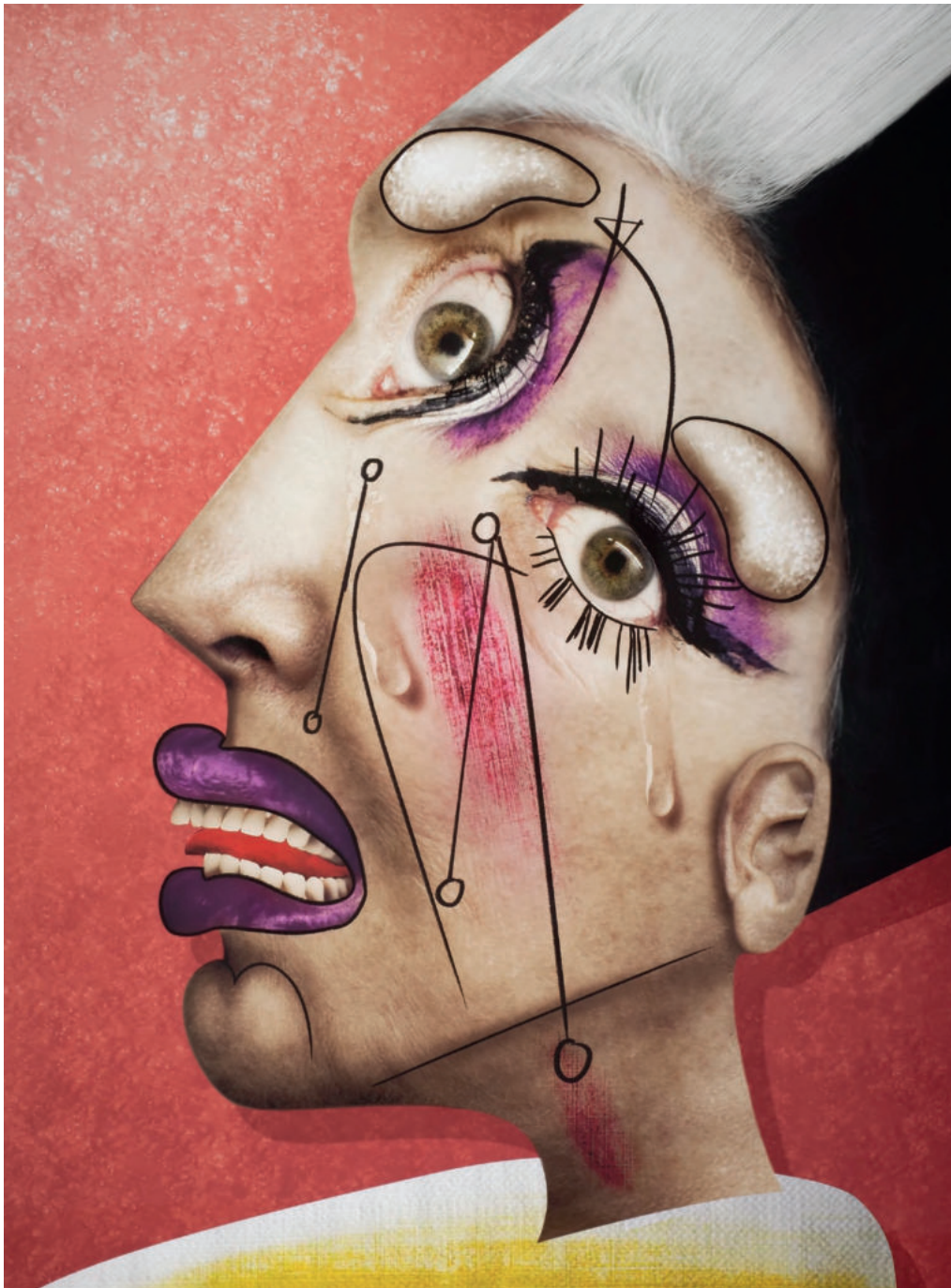
ORLAN

Self-hybridization between women (Act 2: Weeping women are angry num. 10), 2019

Epson 20 000 photo print on Hanemühle William Turner 210 g paper

102 x 150 cm

Series of 7

ORLAN

Self-hybridization between women (acte 1: ORLAN hybridises with Picasso's portraits of women num. 1), 2019

Inkjet impression

148 x 110 cm

Series of 5

ORLAN

Self-hybridization between women (acte 1: ORLAN hybridises with Picasso's portraits of women num. 2), 2019

Inkjet impression

148 x 110 cm

Series of 5

FOR MORE INFORMATION

info@rociosantacruz.com

rocio@rociosantacruz.com

laeticia@rociosantacruz.com

+34 936 338 360

+34 679 832 957

Gran Vía de les Corts Catalanes, 627
08010 Barcelona

**RocioSantaCruz gallery would like to thank
the artist ORLAN, the curator Alain Quemin
and Ceysson Bénétière Gallery for their
collaboration**